

Arrest

nr. 120 827 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van respectievelijk van Hongaarse, Turkse en Hongaarse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20),.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. SCHAIKO en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van respectievelijk Hongaarse, Turkse en Hongaarse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 21 november 1961, 1 januari 1950 en 19 september 2000.

Op 19 december 2012 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende, waarbij zij verzocht wordt binnen de drie maanden een bewijs van inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs van een reële kans op tewerkstelling voor te leggen.

Eveneens op 19 december 2012 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot van de eerste verzoekende partij.

Eveneens op 19 december 2012 dient de derde verzoekende partij een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als bloedverwant in neergaande lijn van de eerste verzoekende partij.

Op 7 juni 2013, met kennisgeving op 13 juni 2013, wordt aan de eerste en derde verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) uitgereikt. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 19/12/2012 werd ingediend door: Naam: K., K. (...), Nationaliteit: Hongarije (Rep.) ; Geboortedatum: (...) , Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister : (...) , Verblijvende te (...)

+ kind: K., Y. (...) geboren op (...) (nationaliteit: Hongarije)

om de volgende reden geweigerd :

0 Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Mevrouw diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 19/12/2012. Zij legde onder meer de volgende bewijsdocumenten voor: reactie op sollicitatie bij UZ Brussel; reactie op sollicitatie als kinderbegeleidster, e-mail met interesse in volgen van opleiding uitzendconsulente, verdere bewijzen van sollicitaties, inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB sinds 15/12/2010, uitnodiging voor gesprekken bij VDAB werkwinkel, ACTIVA-werkkaart, aanvraag-formulier erkenning buitenlandse beroepstitel als verpleegkundige, getuigschrift secundair onderwijs, inschrijvingsattest ACTIRIS, voorstel vacature door ACTIRIS, info jobdating, e-mail met verwijzing naar deelname jobdag VDAB Vilvoorde, vraag om inlichtingen opleiding als zorgkundige, info rond jobbeurs non-profit, overzicht sollicitaties in maart, uitnodiging proefmoment voor functie als tijdelijk strijkster, talrijke andere bewijzen van sollicitaties en reacties werkgevers en bewijs trajectovereenkomst met VDAB.

Betrokkene kan alvast de inschrijving als werknemer niet bekomen bij gebrek aan een werkgeversverklaring overeenkomstig de bijlage 19bis of gelijkwaardig (art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981).

Aan de hand van de voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat betrokkene is Ingeschreven bij de VDAB en ACTIRIS, deelgenomen heeft aan jobbeurzen en jobdating, info heeft ingewonnen rond opleidingen en dat zij gesolliciteerd heeft naar een job. Het geheel van de voorgelegde documenten kan echter niet overtuigen dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft. Betrokkene is weliswaar druk aan het solliciteren, maar de reacties van de potentiële werkgevers blijken niet positief. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene beschikt over een concreet voorstel van een werkgever om in dienst te treden of thans in een verregaand stadium van een sollicitatieprocedure is opgenomen. Uit het inschrijvingsattest van de VDAB blijkt dat zij onafgebroken is ingeschreven als werkzoekende sinds 15/12/2010. Bij nazicht van de RSZ-databank blijkt dat zij in het verleden van 16/11/2010 tot 26/11/2010 in België heeft gewerkt. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene de kans heeft gekregen om nadien nog één dag te werken in België, al was het maar op proef of interimverband. Gelet op de langdurige inactiviteit van betrokkene kunnen de kansen op tewerkstelling niet als reëel worden beschouwd. Ondanks het bekomen van een ACTIVA-kaart, heeft zij nog geen concrete aanbieding gekregen om in dienst te treden bij een werkgever. Mevrouw legt verder ook een getuigschrift secundair onderwijs en een aanvraagformulier voor de erkenning van haar beroepstitel als verpleegkundige voor. Het is echter niet duidelijk in hoeverre haar buitenlandse kwalificaties reeds erkend zijn of gelijkwaardig werden bevonden om haar inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt te bevorderen. Hiervan worden althans geen verdere bewijzen van voorgelegd. Uit de stappen opgenomen in de trajectovereenkomst afgesloten met de VDAB blijkt dat zij diploma als verpleegkundige heeft in het buitenland, maar geen gelijkstelling heeft bekomen en zij in België een nieuwe opleiding wenst te volgen om in de zorgsector te kunnen werken. Ze heeft kennelijk al wat informatie ingewonnen omtrent enkele opleidingen zo blijkt uit haar dossier. Bewijzen dat zij is ingeschreven voor een beroepsopleiding worden echter niet voorgelegd. Ondanks de inspanningen die mevrouw heeft geleverd, dient te worden vastgesteld dat zij eigenlijk weinig positieve resultaten kan voorleggen in haar zoektocht naar werk. De kansen van betrokkene om te worden aangesteld kunnen daarom niet als reëel worden beschouwd.

De aanvraag voor een verklaring van inschrijving van de minderjarige dochter K., Y. (...) (°(...)) kan evenmin worden toegestaan. Het verblijfsrecht werd immers geweigerd aan de persoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend, met name de moeder. Hierdoor kan artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15/12/1980 geen toepassing meer genieten.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Eveneens op 7 juni 2013, met kennisgeving op 13 juni 2013, wordt aan de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19/12/2012 werd ingediend door: K., M.A. (...), Nationaliteit: Turkije ; Geboortedatum: (...) , Geboorteplaats: Sarikaya , Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

° Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Meneer diende op 19/12/2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw K., K. (...) (NN: (...)).

Het verblijfsrecht van de echtgenote van betrokkene, in functie van wie hij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien zij niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980.

Hierdoor kan artikel 40bis §2, 1 van de wet van 15/12/1980 geen toepassing meer vinden: Betrokkene kan immers helemaal de echtgenote niet meer komen vergezellen of vervoegen, gezien zij zelf het verblijfsrecht niet kan genieten. De aanvraag van betrokkene is dus eigenlijk zonder voorwerp geworden.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partijen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift vragen de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat de derde verzoekende partij, die verklaart geboren te zijn op 19 september 2000, minderjarig is. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreffen de bestreden beslissingen beslissingen waarbij enerzijds aan de moeder en dochter en anderzijds aan de vader een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd waaraan een bevel om het grondgebied te verlaten is verbonden. Aldus betreft het rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde verzoekende partij beschikt gezien haar leeftijd, namelijk 13 jaar (12 jaar op het ogenblik van het nemen van de beslissingen en het indienen van het verzoekschrift) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Minstens worden hieromtrent geen aanduidingen gegeven. Zij diende aldus vertegenwoordigd te worden, door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige dochter dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde verzoekende partij onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep in hoofde van de eerste en tweede verzoekende partij

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van "artikel 40, § 4 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "Vreemdelingenwet") alleen en in samenhang genomen met de artikelen artikel 40bis en 42bis Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen (hierna: "formele motiveringswet") en de materiele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

Het middel luidt als volgt:

"DOORDAT uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat eerste en derde verzoekende partijen een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk; dat eerste en derde verzoekende partijen, burgers van de Unie, een opleiding volgen aan een erkende en gesubsidieerde onderwijsinstelling en uit dien hoofde elk apart over het recht van verblijf beschikken;

TERWIJL, eerste onderdeel. iedere burger van de Unie overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet het recht heeft om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

EN TERWIJL er overeenkomstig artikel 42bis Vreemdelingenwet slechts een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4 eerste lid, 2° en 3° Vreemdelingenwet bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en eerste verzoekende partij valt onder de categorie van artikel 40, § 4, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet bedoelde categorie;

EN TERWIJL in de eerste bestreden beslissing wordt overwogen dat de kansen van eerste verzoekende partij om te worden aangesteld niet als reëel kunnen worden beschouwd en verwerende partij de situatie van eerste verzoekende partij aldus kennelijk verkeerdelijk onder artikel 40, § 4, eerste lid, 1° catalogeert;

EN TERWIJL door de eerste bestreden beslissing de inschrijving van derde verzoekende partij wordt geweigerd op grond van de motivering dat ook het verblijfsrecht aan de persoon in functie waarvan de aanvraag werd ingediend, met name haar moeder, werd geweigerd, terwijl derde verzoekende partij in eigen hoofde een verblijfsrecht geniet onder artikel 40, § 4, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet vermits zij is ingeschreven aan een erkende onderwijsinstelling om een studie te volgen en niet ten laste is van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

TERWIJL, tweede onderdeel artikel 2 van de formele motiveringswet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 van de wet uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering overeenkomstig artikel 3 van de formele motiveringswet in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen moet vermelden;

EN TERWIJL luidens het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid gehouden is elke administratieve beslissing slechts te treffen na zorgvuldige en redelijke voorbereiding en beoordeling van het dossier, zowel in rechte als in feite en zich zo nodig voldoende dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

EN TERWIJL in de bestreden beslissingen met bepaalde doorslaggevende feitelijke elementen, zoals de inschrijving van eerste verzoekende partij voor een beroepsopleiding, geen rekening werd gehouden, zodat verwerende partij met schending van de formele motiveringswet en de materiele motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur tot de bestreden beslissingen is gekomen;

ZODAT de eerste bestreden beslissing, door de juridische situatie van eerste en derde verzoekende partij verkeerd te kwalificeren en geen rekening te houden met nochtans doorslaggevende elementen, met miskennis van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen tot stand is gekomen en de tweede bestreden beslissing, vermits de volledige motivering is gebaseerd op de motivering van de eerste bestreden beslissing, eveneens met schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen tot stand is gekomen.

(b) Toelichting bij het eerste middel

(i) Algemeen: wettelijk kader

1. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Artikel 40bis Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

2. Artikel 2 van de formele motiveringswet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 van de wet uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. In het betrokken artikel 1 formele motiveringswet wordt de bestuurshandeling omschreven als "de eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor een of meer bestuursden of voor een ander bestuur. Het begrip bestuur wordt gedefinieerd als ude administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State".

Overeenkomstig artikel 3 van de formele motiveringswet moet de opgelegde motivering in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen vermelden. Overeenkomstig het materiele motiveringsbeginsel moet de motivering bovendien feitelijke juist en voldoende draagkrachtig zijn.

In de vereiste dat de motivering afdoende moet zijn, ligt de draagkrachtvereiste besloten. Dit impliceert dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen . De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn .

Wat een afdoende motivering is, varieert van geval tot geval en moet dus in concreto beoordeeld worden . Dit betekent onder meer dat de motivering begrijpelijk moet zijn voor diegene tot wie de beslissing gericht is, en dit met inachtneming van de gegevens die door de betrokkene reeds zijn gekend.

Inzake de draagkrachtvereiste, blijkt uit Uw rechtspraak dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. Er mag geen tegenstrijdigheid zijn tussen de onderlinge motieven die ten grondslag liggen aan een besluit, enerzijds, doch ook niet tussen de motieven en het dictum van een besluit, anderzijds.

12. Luidens het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, is de overheid gehouden elke administratieve beslissing slechts te treffen na zorgvuldige en redelijke voorbereiding en beoordeling van het dossier, zowel in feite als in rechte en zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(ii) Toepassing in casu

13. Verwerende partij weigert middels de eerste bestreden beslissing aan de eerste verzoekende partij het verblijfsrecht, op grond van de motivering dat zij geen reële kans maakt om een arbeidsbetrekking te vinden. Verwerende partij behandelt de aanvraag van eerste verzoekende partij derhalve op grond van het artikel 40, § 4, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet. Vermits haar het verblijfsrecht wordt geweigerd, worden ook het verblijfsrecht van zowel tweede als derde verzoekende partij en geweigerd.

14. Nochtans moet worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij, nog voor de eerste bestreden beslissing werd genomen, reeds een taalopleiding heeft gevolgd en een test heeft afgelegd voor een beroepsopleiding. Zij werd hiervoor ook aanvaard en werd bij schrijven van 20 juni 2013 op de hoogte gebracht (stuk 18).

Eerste verzoekende partij valt derhalve onder het artikel 40, § 4, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Door de situatie van eerste verzoekende partij verkeerdelijk te kwalificeren onder artikel 40, §4, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet, schendt de eerste bestreden beslissing de in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Derde verzoekende partij geniet als burger van de Unie over een eigen verblijfsrecht, dat ook losstaat van die van eerste verzoekende partij. Immers bepaalt artikel 40bis, § 1 Vreemdelingenwet dat de bepalingen van dat artikel slechts van toepassing zijn "onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken. " Vermits derde verzoekende partij ingeschreven is aan een onderwijsinstelling (stuk 18), diende de verwerende partij na te gaan of in casu is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid 3° Vreemdelingenwet. Verwerende partij heeft echter nagelaten dit te doen.

Ook daarom worden de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden.

Verwerende partij heeft nagelaten het dossier op een zorgvuldige wijze te beoordelen. Verwerende partij oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat eerste verzoekende partij heel wat informatie heeft opgevraagd in verband met opleidingen, maar dat uit geen enkel stuk blijkt dat zij ergens is ingeschreven. Indien verwerende partij bijkomende informatie nodig had omtrent de actuele situatie van eerste verzoekende partij, diende zij deze informatie dan ook op te vragen. Verwerende partij kan niet verwachten dat eerste verzoekende partij op enkele maanden tijd onmiddellijk een vaste betrekking vindt en onmiddellijk een beroepsopleiding kan volgen. Vooreerst diende eerste verzoekende partij immers de taal machtig te worden, om vervolgens een beroepsopleiding te kunnen starten. Eerste verzoekende partij heeft deze stappen, zoals uit het feitenoverzicht blijkt, dan ook ondernomen, door eerst een behoorlijk niveau van het Nederlands te behalen, en vervolgens informatie op te vragen omtrent verschillende opleidingen in de lijn van de zorgopleiding die zij in Hongarije heeft genoten, om

zich tot slot voor een beroepsopleiding in te schrijven. Deze opleidingen beginnen logischerwijze ook na de zomer. Eerste verzoekende partij werd inmiddels toegelaten tot het volgen van een beroepsopleiding van de VDAB (stuk 18), waarvoor zij in april 2013 reeds een test heeft afgelegd. Daarom moet worden vastgesteld dat de motivering in de eerste bestreden beslissing niet draagkrachtig is en dat deze beslissing op kennelijk onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

15. Bovendien moet goed voor ogen worden gehouden dat van zodra een burger van de Unie voldoet aan de in artikelen 6, 7, 12 en 13 van de Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden gestelde voorwaarden, hij door het loutere feit daarvan beschikt over een verblijfsrecht. De aanvraag en de gebeurlijke goedkeuring ervan zijn formaliteiten die daar los van staan.

Aan het verblijfsrecht van eerste en derde verzoekende partij en, burgers van de Unie, kan slechts een einde worden gemaakt indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, zoals wordt bepaald in artikel 42bis, § 1 Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering waarom eerste en derde verzoekende partijen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen.

Ook daarom worden de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden.

16. In ondergeschikte orde, en slechts voor zover Uw Raad zou oordelen dat eerste verzoekende partij toch valt onder de categorie bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat een burger van de Unie die valt onder voormelde categorie overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 4° Vreemdelingenwet het verblijfsrecht toch blijft behouden indien hij start met een beroepsopleiding, opleiding die bovendien een verband houdt met de voorafgaande beroepsactiviteiten en opleiding van eerste verzoekende partij in de zorgsector.

Eerste verzoekende partij werd toegelaten tot een beroepsopleiding (stuk 18), opleiding die in de lijn ligt van haar diploma in de zorgsector.

De eerste bestreden beslissing schendt daarom hoe dan ook het artikel 42bis, § 2 Vreemdelingenwet.

17. Vermits uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de eerste bestreden beslissing tot stand kwam met schending van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen, is ook de tweede bestreden beslissing door dezelfde onwettigheid aangetast.

Hieruit volgt dat ook de tweede verzoekende partij overeenkomstig artikel 40 bis Vreemdelingenwet recht heeft op verblijf in het Rijk.

18. Besluit: de bestreden beslissingen zijn onwettig. Het enig middel is ernstig en gegrond."

4.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In het enige middel stelt verzoekende partij de schending voor van de artikelen 40, §4, 40bis en 42bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij stelt dat uit de bestreden beslissingen niet zou blijken dat Mevrouw K., K. (...) en haar kind K.Y. (...) een onredelijke belasting zouden vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, hetgeen volgens haar ook niet het geval zou zijn. Zij betoogt dat zij een opleiding zouden volgen aan een erkende en gesubsidieerde onderwijsinstelling en uit dien hoofde elk apart over een verblijfsrecht zouden beschikken. Zij beweert dat de verwerende partij haar situatie verkeerdelijk onder artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet zou catalogeren in plaats van onder artikel 40, §4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Mevrouw K.K. (...) zou een taalopleiding gevolgd hebben en een test hebben afgelegd voor een beroepsopleiding waarvoor zij aanvaard zou zijn. Zij zou hiervan op de hoogte gebracht zijn bij schrijven d.d. 20 juni 2013.

Haar kind K.Y. (...) zou ook ingeschreven zijn aan een onderwijsinstelling.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de eerste bestreden beslissing genomen werd in uitvoering van artikel 51, §2 van het Vreemdelingenbesluit, omdat verzoekster de inschrijving als werknemer niet kan bekomen bij gebrek aan een werkgeversverklaring overeenkomstig de bijlage 19bis of gelijkwaardig.

Artikel 51, §2 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

"(...)"

Mevrouw K.K. (...) diende op 19 december 2012 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst of werkzoekende.

Bijgevolg heeft de verwerende partij haar situatie op correcte wijze onder artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet gecatalogeerd:

"Tedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarde vervult en hij: 1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld."

Waar verzoekende partij aanhaalt dat mevrouw K.K. (...) zou een taalopleiding gevolgd hebben en een test hebben afgelegd voor een beroepsopleiding waarvoor zij aanvaard zou zijn en waarvan zij op de hoogte gebracht zou zijn bij schrijven d.d. 20 juni 2013, kon hiermee geen rekening gehouden worden door de verwerende partij, gezien dit schrijven dateert van na de datum van de bestreden beslissing d.d. 7 juni 2013.

Er diende door verwerende partij ook geen rekening gehouden te worden met het gegeven dat het kind K.Y. (...) ingeschreven zou zijn aan een onderwijsinstelling, gezien de aanvraag werd ingediend in hoofde van mevrouw K.K. (...) voor een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst of werkzoekende.

Artikel 50, §2 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 9bis.

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

(c) "

Aan de hand van de voorgelegde documenten bleek dat verzoekster ingeschreven is bij de VDAB en ACTIRIS, dat zij deelnam aan jobbeurzen en jobdating, dat zij info heeft ingewonnen rond opleidingen en dat zij gesolliciteerd heeft voor een job.

Het geheel van de voorgelegde documenten kon echter niet overtuigen dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij beschikt over een concreet voorstel van een werkgever om in dienst te treden of thans in een verregaand stadium van een sollicitatieprocedure is opgenomen. Bij nazicht van de RSZ-databank bleek niet dat zij in het verleden van 16 november 2010 tot 26 november 2010 in België heeft gewerkt. Nergens uit het dossier blijkt dat zij de kans heeft gekregen om nadien nog een dan te werken in België. Gelet op haar langdurige inactiviteit kunnen de kansen op tewerkstelling niet als reëel worden beschouwd. Ondanks het bekomen van een ACTIVA-kaart, heeft zij nog geen concrete aanbieding gekregen om in dienst te treden bij een werkgever.

Waar zij een getuigschrift secundair onderwijs en een aanvraagformulier voor de erkenning van haar beroepstitel als verpleegkundige voorlegde, is hiermee niet aangetoond in hoeverre haar buitenlandse kwalificaties reeds erkend zijn of gelijkwaardig werden bevonden om haar inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt te bevorderen. Uit de stappen opgenomen in de trajectovereenkomst afgesloten met de VDAB blijkt dat zij een diploma als verpleegkundige heeft in het buitenland, maar geen gelijkstelling heeft bekomen en dat zij in België een nieuwe opleiding wenst te volgen om in de zorgsector te kunnen werken. Zij legde geen bewijzen voor dat zij is ingeschreven voor een beroepsopleiding.

De kansen van verzoekster om te worden aangesteld kunnen niet als reëel worden beschouwd.

De aanvraag voor een verklaring van inschrijving van haar minderjarige dochter kon evenmin worden toegestaan. Het verblijfsrecht werd immers geweigerd aan de persoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend, met name de moeder.

Hierdoor kan artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet geen toepassing meer genieten.

De tweede bestreden beslissing werd genomen omdat het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoeker, in functie van wie hij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien zij niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet. Hierdoor kon artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet geen toepassing meer vinden. Verzoeker kon zijn echtgenoten immers niet meer komen vergezellen of vervoegen, gezien zij zelf het verblijfsrecht niet kan genieten. De aanvraag van verzoeker is zonder voorwerp geworden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 12 9.4 66; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn

aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepalingen, met name respectievelijk de artikelen 51, §2, lid 2 en 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit gemotiveerd waarom de door verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. De bestreden beslissingen gaan aldus in op de door verzoekende partij aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekende partij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van haar beslissingen is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

In zoverre verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit de bespreking van het enige middel blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. (RVV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Het enige middel is ongegrond."

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en naar het feit dat de eerste verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende nu niet zou blijken dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft, en dat het verblijfsrecht evenmin aan haar dochter, derde verzoekende partij, kan worden toegestaan omdat het verblijfsrecht werd geweigerd aan de persoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend, namelijk de eerste verzoekende partij. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 40, §4, 40bis, §2, 1° en 52, §4, vijfde lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de tweede verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie nu het verblijfsrecht werd geweigerd aan haar echtgenote, in functie van wie zij haar aanvraag had ingediend, zodat zij haar niet kan komen vervoegen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partijen de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van de artikelen 40, §4, 40bis en 42bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Samengevat is het betoog van de verzoekende partijen er op gericht aan te tonen dat de verwerende partij hun situatie verkeerdelijk behandelt op grond van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet in plaats van op grond van artikel 40, §4, 3° van de vreemdelingenwet, waaronder de eerste verzoekende partij zou vallen. Hierbij geven zij tevens een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de artikelen 40, §4, 3°, 40bis en 42bis van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

De Raad wijst er op dat uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij een aanvraag indiende voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende en niet als student, zodat het betoog steunt op een verkeerde veronderstelling en feitelijke grondslag mist. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 40, §4, 3° van de vreemdelingenwet werd ingediend. De verwerende partij onderzocht de aanvragen overeenkomstig de correcte wettelijke bepalingen en op basis van de hoedanigheid die door de aanvrager werd opgegeven en besluit op kennelijk redelijke wijze een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende geweigerd te weigeren.

Waar de verzoekende partijen stellen dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de eerste en derde verzoekende partij een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel, wijst de Raad er op dat artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste verzoekende partij haar aanvraag voor een verblijf indiende en op grond waarvan de verwerende partij dient te oordelen en te motiveren in haar beslissingen, geen dergelijke voorwaarde voorziet, zodat de verwerende partij niet

dient te motiveren aangaande de voorwaarde dat men geen onredelijke belasting mag vormen van het sociale bijstandstelsel.

Ten overvloede, gelet op punt 3, waar zij stellen dat de derde verzoekende partij over een eigen verblijfsrecht beschikt dat losstaat van dat van de eerste verzoekende partij vermits zij zou ingeschreven zijn aan een onderwijsinstelling, herhaalt de Raad dat uit het administratief dossier enkel blijkt dat de derde verzoekende partij een aanvraag deed als bloedverwant in neergaande lijn van de eerste verzoekende partij en niet op grond van haar statuut van student. De verwerende partij diende geenszins na te gaan of er in hoofde van de derde verzoekende partij voldaan was aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 3° van de vreemdelingenwet, zoals de verzoekende partijen verkeerdelijk voorhouden.

Verzoekende partijen voeren voorts de schending aan van artikel 42bis van de vreemdelingenwet dat, zoals zij zelf ook neerschrijven in hun middel, handelt over de beëindiging van een verblijfsrecht, en zij stellen dat *“het verblijfsrecht toch blijft behouden indien hij start met een beroepsopleiding (...)”*, terwijl de bestreden beslissingen in casu weigeringen van de toekenning van een verblijfsrecht betreffen en niet de beëindiging ervan. Geen van de verzoekende partijen beschikt over een verblijfsrecht, zodat deze grief niet dienstig is.

Waar de verzoekende partijen stellen dat *“met bepaalde doorslaggevende feitelijke elementen, zoals de inschrijving van de eerste verzoekende partij voor een beroepsopleiding, geen rekening werd gehouden”*, wijst de Raad er op dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot een eventuele beroepsopleiding motiveert dat er geen bewijzen worden voorgelegd dat eerste verzoekende partij is ingeschreven voor een beroepsopleiding, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Waar zij aan hun verzoekschrift een brief (stuk 18) toevoegen van de VDAB van 20 juni 2013 waarin aan de eerste verzoekende partij wordt meegedeeld dat zij voldoet aan de toelatingsvoorwaarden voor de opleiding *“Vooropleiding social profit voor anderstaligen”* en waarbij haar gevraagd wordt haar interesse voor de opleiding te bevestigen door de strook onderaan de brief terug te bezorgen, een strook die nog aan de brief is vastgehecht waarop aangekruist werd *“ik wens deel te nemen aan de opleiding”*, kunnen zij de verwerende partij niet verwijten bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening te hebben gehouden met informatie die dateert van na deze beslissingen hetzij niet kenbaar werd gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen. Ten overvloede blijkt uit de brief waarbij zij wordt uitgenodigd zich in te schrijven waaraan het inschrijvingsstrookje is gehecht niet dat de eerste verzoekende partij zich daadwerkelijk heeft ingeschreven voor een beroepsopleiding. Voor het overige verduidelijken de verzoekende partijen geenszins met welke elementen geen rekening werd gehouden.

Voorts kunnen de verzoekende partijen de verwerende partij niet verwijten geen bijkomende informatie op te vragen omtrent de actuele situatie van de eerste verzoekende partij. De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partijen toekomt om, in een aangelegenheid waarin de bewijslast bij hen ligt, zelf zorgvuldig te zijn en aan de verwerende partij de nodige informatie te verstrekken aangaande haar *“actuele situatie”* en haar op de hoogte te houden van de stand van zaken. Men kan van de verwerende partij niet verwachten dat zij hieromtrent zelf informatie dient te vergaren en hieruit de door de verzoekende partijen gewilde afleidingen doet. Bovendien werd de eerste verzoekende partij ter gelegenheid van haar aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende reeds gevraagd bepaalde stukken voor te leggen, namelijk een bewijs van inschrijving als werkzoekende, sollicitatiebrieven en het bewijs van een reële kans op tewerkstelling of een arbeidsovereenkomst, zodat zij hieruit minstens de bedoeling van het voorleggen van bepaalde stavingsstukken dient te hebben begrepen. Voorts blijkt uit de bestreden beslissingen niet dat de verwerende partij verwacht dat de eerste verzoekende partij op enkele maanden tijd onmiddellijk een vaste betrekking vindt en onmiddellijk een beroepsopleiding kan volgen. Dit berust op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissingen.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar de artikelen 6, 7, 12 en 13 van de richtlijn 2004/38/EG, wijst de Raad er op dat een richtlijn slechts directe werking heeft in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS 15 oktober 2001, nr. 99.794, RvS 30 juli 2002, nr. 109.563). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de Richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken. Hierover bestaat geen betwisting. De wet van 25 april 2007 tot wijziging de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt in artikel 2 het volgende *“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 20003/109/EG (...) en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (...)”*. Ook uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 25 april 2007 blijkt duidelijk dat de Richtlijn waar verzoekers zich op beroepen, werd omgezet in de Belgische wetgeving en werd opgenomen in de vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 10). Tevens blijkt dit ook uit het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarin in artikel 1 staat vermeld: *“Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

De verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting niet aan dat deze omzetting niet op correcte of op onvoldedige wijze geschiedde, zodat zij zich niet langer kunnen beroepen op de richtlijn 2004/38/EG.

Voorts handelen de artikelen 6 en 7 van de genoemde richtlijn over een verblijf van maximum drie maanden, terwijl de verzoekende partijen in casu een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden hebben aangevraagd, zodat deze bepalingen in casu niet van toepassing zijn en de verzoekende partijen de schending ervan niet dienstig kunnen aanvoeren. De artikelen 12 en 13 van de genoemde richtlijn zijn in casu evenmin van toepassing, nu zij respectievelijk handelen over het *“Behoud van het verblijfsrecht van familieleden in geval van overlijden of vertrek van de burger van de Unie”* en het *“Behoud van het verblijfsrecht van familieleden in geval van scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of van beëindiging van het geregistreerde partnerschap”*, terwijl de verzoekende partijen zich geenszins in deze situatie bevinden nu zij nog geen verblijfsrecht hebben, de bestreden beslissingen en weigeringen van toekenning van een verblijfsrecht betreffen en de bepalingen enkel betrekking hebben op het behoud van een verblijfsrecht.

Ten overvloede verduidelijken zij op generlei wijze hoe een burger van de Unie door het loutere feit te voldoen aan *“de in artikelen 6, 7, 12 en 13 van de richtlijn (...) gestelde voorwaarden”* beschikt over een verblijfsrecht, los van aanvraag en de gebeurlijke goedkeuring ervan.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de artikelen 40, §4, 40bis en 42bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder voeren de verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Tegen de tweede bestreden beslissing worden geen andere grieven aangebracht dan deze die reeds werden verworpen.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN